ΑΠΟ ΤΙΣ ΝΑΥΜΑΧΙΕΣ ΤΟΥ 1912-13

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ «ΑΒΕΡΩΦ»

Κατὰ τὴ ναυμαχία τῆς Ἕλλης, ἡ ὁρμὴ τοῦ «Ἀβέρωφ», ὅταν ἄρχισε νὰ καταδιώκη τὸν Τουρκικὸ στόλο, ἦταν ὑπερβολική, ἀπίστευτη. Τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα, στὴν ἐστεψωμένη φυγή τους, κινδύνευαν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ συγκρουσθοῦν μεταξύ τους κὶ ἀπαντοῦσαν πολὺ ἀραιὰ καὶ ἀσθενικὰ στὸ ἀκατάσχετο πῦρ τῆς ναυαρχίδος μας.

Τὰ φρούρια ὅμως τῶν Δαρδανελλίων ἔρριχναν ἀκράτητα μὲ ὅλα τὰ κανόνια τους. Ἡ ὀβίδες, μικρὲς καὶ μεγάλες, σφύριζαν δαιμονισμένα γύρω ἀπ' τὸ ἔνδοξο καράβι μας, τονίζοντας μιὰ πολὺ ἀλλόκοτη συμφωνία.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἐνῶ οἱ ναῦτες μας ἐπευφημοῦσαν τὸν Κουντουριώτη, ὁ κυβερνήτης Δούσμανης πλησίασε τὸ ναύαρχο καὶ τοῦ εἶπε :

— Κύριε ναυαρχε, τὰ φρούρια....

— Ὅταν ζητωκραυγάζει τὸ πλήρωμά μου, τὸν διέκοψε ἀπότομα ὁ Κουντουριώτης, δὲν θέλω νὰ μοῦ μιλάη κανεὶς γιὰ φρούρια....

* * *

Μέσα στὴν ἀναμπουμπούλα τῆς ἴδιας ναυμαχίας, ὁ Κουντουριώτης φώναξε ἀπὸ τὴν γέφυρα τοῦ «Ἀβέρωφ» στὸν διευθυντὴ τοῦ πρωραίου πύργου, Μπουρέκα :

— Κύριε ὑποπλοίαρχε, δίνε κουράγιο στοὺς πυροβολητάς σου. Δίνε τους κουράγιο...

Καὶ ὁ Μπουρέκας, δυναμώνοντας τὴ φωνή του γιὰ ν' ἀκουστῆ μέσα στὴν ταραχὴ καὶ στὴ σύγχυσι, ἀπάντησε μ' ἀφέλεια :

— Τί κουράγιο νὰ τοὺς δώσω, κύριε ναύαρχε ; Ἔχουν τόσο πολύ, ποὺ μοῦ δίνουν κι' ἐμένα....

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΕΝΑΣ... ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ

Πρὸ πενῆντα ἐτῶν, στὴν Ὁλανδία εἶχε ἐκλεγεῖ βουλευτὴς ἕνας ἄνθρωπος ποὺ τοῦ ἔλειπαν ἐντελῶς καὶ τὰ γόνατα καὶ τὰ πόδια. Ἐν τούτοις, παρ' ὅλες τὶς σοβαρὲς αὐτὲς ἐλλείψεις του, ἦταν ὀνομαστὸς ἱππεύς, τολμηρὸς κυνηγὸς καὶ ἐξαίρετος ζωγράφος. Ὁσάκις ἔγραφε, κρατοῦσε μὲ τὰ δόντια τὸ μολύβι κ' ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἱππεύση.... ἔμπαινε μέσα σ' ἕνα καλάθι, τὸ ὁποῖο βρισκόταν στὴ ράχη τοῦ ἀλόγου !

ΤΑ ΛΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Πῶς ἡ βασίλισσα Σοφία εἶχε μάθει νὰ ὑποφέρη χωρὶς παράπονο. Τὸ ρητὸ τοῦ πατέρα της. Ἕνας.... ἐπικίνδυνος ἀντίπαλος στὴ μονομαχία. Τὰ δάκρυα τῆς βασιλίσσης. Ἡ ἡρωϊκὴ ἀποφασις ἑνὸς μπεκρῆ. Τὸ κόψιμο τοῦ κρασιοῦ. Πῶς συνέχαρη τὸν ἑαυτό του, κτλ. κτλ.

Ἡ πρὸ ἡμερῶν ἀποβιώσασα βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος Σοφία, εἶχε τὴν ἔμμονη ἰδέα, ὅτι θὰ πέθαινε ἀπὸ καρκῖνο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο καὶ πράγματι πέθανε, ὅπως κι' ὁ μακαρίτης ὁ Γαβριηλίδης. Ἡ ἰδέα αὐτὴ τῆς εἶχε γεννηθεῖ, γιατὶ πολλοὶ ἀπ' τοὺς προγόνους της, τοὺς Χοεντζόλερν, πέθαναν ἀπὸ καρκῖνο καὶ τὸ νόσημα αὐτὸ τὸ θεωροῦσε ὡς κληρονομικὸ τῆς οἰκογενείας της.

— Μολαταῦτα, ἔλεγε σχετικῶς, ἔχω συνηθίσει ἀπ' τὸν πατέρα μου νὰ τὸν ὑποφέρω. Ὅταν ἤμουν ἀκόμα μικρή, δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ μοῦ ἐπαναλαμβάνη τὸ ρητό : «Μάθε νὰ ὑποφέρης».

Καὶ πράγματι, περιμένοντας τὸ μοιραῖο, ἡ βασίλισσα Σοφία ὑπόφερε χωρὶς παράπονο τὴν τρομερὴ ἀρρώστεια της....

* * *

Ἕνας νεαρὸς διπλωμάτης ἐπρόκειτο νὰ μονομαχήση πρὸ ἐτῶν στὴν Ἀθήνα μ' ἕνα χρηματιστή, ὁ ὁποῖος εἶχε χρεωκοπήσει πολλὲς φορές.

Ὅταν λοιπὸν ὁ διπλωμάτης πῆγε στὸ μακαρίτη Ράλλη νὰ τὸν παρακαλέση νὰ τοῦ χρησιμεύση ὡς μάρτυρας, αὐτὸς τοῦ εἶπε :

— Θὰ κάνης καλὰ ν' ἀποφύγης νὰ μονομαχήσης, γιατὶ ὁ ἀντίπαλός σου εἶνε καλὸς σκοπευτής.

— Καὶ ποῦ τὸ ξέρετε ;

— Μὰ δὲν τὸ ἔμαθες πῶς ρίχνει ἀδιάκοπα.... κανόνια !....

* * *

— Γιὰ τὴν ἀποθανοῦσα βασίλισσα Σοφία, ὁ κ. Χρῆστος Ζαλοκώστας διηγεῖται τὰ ἑξῆς :

Ὅταν μετὰ τὶς ἐκλογὲς τῆς 1ης Νοεμβρίου, ἡ Σοφία ξαναγύρισε στὴν Ἑλλάδα, ἐκάλεσε τὸν κ. Ζαλοκώστα καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τῆς διηγηθῆ ὅ.τι ἤξερε γιὰ τὸ ἀγαπημένο της παιδί, τὸν Ἀλέξανδρο.

— Δὲν ἐχόρταινε, ἀφηγεῖται σχετικῶς ὁ κ. Ζαλοκώστας, ν' ἀκούη ὅσα κι' ἂν τῆς ἔλεγα... Μικρά, κοινὰ συμβάντα τῆς ζωῆς τοῦ μακαρίτου Ἀλεξάνδρου, ἔπαιρναν τὴν ὥρα αὐτὴ τῆς μεγάλης λύπης της, σημασία τεραστία, ἀτέραντη....

Ἤθελε νὰ μάθη ἂν τὸν εἶχε κακομεταχειρισθεῖ ὁ Βενιζέλος, ἤθελε νὰ μάθη ἂν εἶχε λησμονήσει τοὺς γονεῖς του τόσο, ὥστε νὰ σκέπτεται νὰ τοὺς πάρη τὸ θρόνο. Κι' ὅταν βεβαιώθηκε, ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦσαν ψέμματα, ξέσπασε σὲ λυγμοὺς καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ φύγω, γιατὶ «ἤθελε νὰ κλάψη, καὶ μιὰ βασίλισσα δὲν πρέπει νὰ τὴν βλέπη κανεὶς νὰ κλαίη !»

* * *

Στὴν παλὴ Ἀθήνα ζοῦσε ἕνας τρομερὸς κρασοπατέρας, ὀνομαζόμενος Λευτέρης. Ἀπ' τὸ πολὺ ὅμως κρασί, κλονίστηκε σοβαρὰ ἡ ὑγεία του. Τότε ὁ Λευτέρης ὁρκίστηκε νὰ μὴν ξαναβάλη κρασὶ στὸ στόμα του. Τὸ ἴδιο βράδυ ὅμως ποῦλαβε τὴν ἡρωϊκὴ αὐτὴ ἀπόφασι, ἔτυχε νὰ περνάη ἔξω ἀπὸ μιὰ ταβέρνα. Ὁ πόθος τοῦ κρασιοῦ ξύπνησε τότε μέσα του. Τί νἄκανε ; Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ κρασὶ τὸν ἔσπρωχνε νὰ μπῆ μέσα κ' ὁ ὅρκος του τὸν κρατοῦσε.

— Λευτέρη, ἔλεγε ὁ μπεκρῆς, μονολογῶντας, σκέψου ὅτι εἶσαι ἄντρας. Πρέπει νἄχης λόγο. Εἶπες ὅτι δὲν θὰ ξαναπιῆς καὶ πρέπει νὰ κρατήσης τὸ λόγο σου.

Ἔτσι στὸ τέλος ἐπεκράτησε «ὁ λόγος» κι' ὁ Λευτέρης πέρασε, χωρὶς νὰ μπῆ στὴν ταβέρνα.

Γεμᾶτος ἀπὸ ὑπερηφάνεια καὶ θαυμασμὸ γιὰ τὴ δύναμι τοῦ χαρακτῆρος του, σὰν προχώρησε λίγα βήματα πιὸ πέρα, ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ταβέρνας, σταμάτησε γιὰ νὰ συγχαρῆ τὸν.... ἑαυτό του. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τοῦ ἀπευθύνη τὴν ἑξῆς προσφώνησι :

— Λευτέρη, γειά σου, νὰ μοῦ ζήσης, ἔχεις λόγο καὶ φιλότιμο. Εἶσαι ἄντρας, ἀξίζεις ὅ.τι καὶ νὰ πῆς !....

Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα πρόσθεσε :

— Πᾶμε τώρα νὰ σὲ.... κεράσω !.... Τὸ ἀξίζεις !

Καὶ κατέβηκε στὴν ταβέρνα !....

ποκοιμήθηκε ἕναν ὕπνο γεμᾶτον ἐφιάλτες.

Τὸ πρωῒ ξύπνησε πολὺ πρὶν ἀπ' τοὺς ἄλλους καὶ βγῆκε στὸν κῆπο. Μὰ τὸν εἶχε προλάβει ἡ Ὀλίβ. Τὶ βρῆκε στὸ πηγάδι, μαζὺ μὲ τὸν κηπουρὸ κι' ἕναν ὑπηρέτη. Εἶχαν ρίξει κάτω ἕνα χοντρὸ σχοινὶ μ' ἕνα τσιγκέλι κι' ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ψάξοιν γιὰ τὸ βραχιόλι.

Ὁ Σὲμ χλώμασε κι' ἄρχισε νὰ τρέμη. Στηρίχτηκε σ' ἕνα δέντρο γιὰ νὰ μὴν πέση κάτω.

Ἔξαφνα ὥρμησε πρὸς τὸ πηγάδι, φωνάζοντας :

— Σταθῆτε !... Θὰ κατέβω ἐγώ .... ἐγὼ.... μονάχα ἐγὼ....

Ἡ Ὀλίβ γύρισε καὶ τὸν κύτταξε παράξενα. Τὰ δόντια του χτυποῦσαν σὰν νἄχε πυρετό. Θέλησε τότε νὰ τὸν παρασύρη στὸ σπίτι, μὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Ὁ Σὲμ δὲν μποροῦσε νὰ κάμη βῆμα. Τὰ γόνατά του τρέμανε καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ σωριάστηκε κάτω...

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ κηπουροῦ ἀπ' τὸ πηγάδι. Τὸ τσιγκέλι εἶχε γατζωθεῖ κάπου. Τὸ τράβηξαν ἐπάνω καὶ μιὰ κραυγὴ φρίκης βγῆκε ἀπ' τὰ στόματά τους. Εἶχαν ἀνασύρει ἕνα πτῶμα ! Τὸ στόμα κ' ἡ μύτη του ἦσαν γεμᾶτα λάσπη....

Ὁ Σὲμ ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του στὰ χορτάρια κ' ἄρχισε νὰ δαγκάνη τὸ χῶμα, σκούζοντας ἄγρια....

Ἡ Ὀλίβ πλησίασε στὸ πηγάδι μὲ βῆμα κλονισμένο, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ πτῶμα καὶ φώναξε :

— Ὁ Κάρρ !.... Ὁ φτωχὸς Κάρρ !.... Καλὰ τὸ εἶχα μαντέψει....

Κύτταξε ἔπειτα μὲ φρίκη τὸν ἀρραβωνιαστικό της καὶ ψιθύρισε :

— Κακοῦργε !.... Δολοφόνε !....

....

Ὁ Σὲμ Μπένσον τρελλάθηκε τὴν ἴδια μέρα καὶ τὸν κλείσανε σ' ἕνα φρενοκομεῖο.

Ἡ Ὀλίβ ἔμεινε ἀνύπαντρη. Αἰσθανόταν φρίκη γιὰ τοὺς ἄνδρας καὶ γέρασε στὴ μοναξιά, μακρυὰ ἀπ' τὸν κόσμο....